

Продължение от "[Човекът на моя живот](#)"

Направи ми впечатление това, което ми каза един мой приятел- *отче, аз няма да се преструвам на добър. Веднага щом се запозная с някоя девойка, на втората, на третата среща ще й кажа моите слабости, ще й кажа, че имам егоизъм, че се нервiram, че се гневя.*

Бре, детенцето ми, успокой се! – му казах.

Не, искам да ти кажа, че не желая да осмивам другия човек, а искам да кажа истината, искам да се боря да се поправя, а не да се правя на нещо различно от това, което съм . Вижте, като дух, като етос, като мислене това ми харесва. Естествено то може да крие несигурност, но поне

искам да покажа, че не се подигравам

. Не тръгвам да показвам нещо различно. Искам да кажа кой наистина съм. Не нося маската на лицемерието да се правя на важен, да скрия някои неща, а съм простодушен, истинен, откривам се, доверявам се на Бога и на Божиите хора, рискувам и казвам това. Аз ще го кажа и ако кажа моите грешки и немощите на моя характер, ще се смиря, другият ще се трогне и ще ме обикне повече, защото не се правя на някой и на нещо, а казвам какъв реално съм. Така в нашия живот поставяме хубаво начало, смирено, истинно, приземено и имаме за Първообраз Христос.

Все пак е хубаво, когато човек тръгва да създаде семейство, да има някаква граница, защото някои хора в името на искреността започват да казват всичко за живота си и резултатът от това е, че другият се наранява, разочарова се и се ужасява. Ще уточните това с духовника. Има някои неща, които ги скриваме не от лукавост и злоба, а от нежност и разсъдителност. Разбирате ли? Защото другият се наранява. Не е нужно постоянно да дълбаем грешки, които са станали в миналото и са изповядани.

Какво да правя? – ме попита този човек. Казах му това, което казах в началото: помоли се! Хубаво е да се молиш. Първо на първо той идва, разбрал ли си го? К
ой идва

? Твоят човек! Чува ли неговите стъпки? Я запази тишина да чуеш! Чува ли стъпките?

Ама, какво говориш сега, отче? Какви стъпки

? Казвам ти! Ако си на от 20 години нагоре, твоят човек, с който искаш да създадеш семейство, с който Бог е подготвил да се срещнете в даден момент, чуй какво ще кажа! Той живее, намира се някъде. Ти питаш:

защо ми казваш това

? Казвам ти го, за да почувстваш това благоговение, трогване и радост, търсейки от Бога да се пресекат вашите пътища, за да се срещнете. Ти и тя, която съществува някъде. И казваш в молитвата си- Господи, навярно вървим паралелни пътища или сме наблизко. Човекът, който Ти в Твоя премъдрия, преблаг и пълен с любов план си приготвил за мене, се намира някъде. Господи, тази девойка, която си ми приготвил - или този мъж - и съществува някъде, закрилай я! Пази я, подготви я за мен, за тази среща, дарувай ѝ даровете на Светия Твой Дух, дарувай ѝ Твоето благословение, любов, покрий я от всяко изкушение, изпитание, телесна и душевна опасност. И знаеш ли какво да правиш? Моли се за нея, непозната, неизвестното Х, което обаче за Господ е известно. От друга страна, известното Х е нашият Христос. . . Въпрос на дни, на месеци, на години е Бог да доведе този човек в твоя път. Я помисли, говориш на Христос и Христос в този момент знае името на девойката, за която ще се ожениш, знае го и в деня на сватбата всички ще го чуят тържествено:

Венчава се Божиата раб Николай за Божиата рабиня Елена!

Тази Елена, която тогава ще чуем, Бог още сега я знае. Ти казвай: Господи мой, не зная коя е, не зная как ще стане тази среща, не зная какво да правя, това не са човешки неща, а тайни. Както се казва в брачното последование, Бог извършва това съчетание и единение между мъжа и жената, тази среща. Как двама непознати човека, които не са се познавали, се съединяват, запознават се, привързват се толкова много, стават такива приятели, обичат се толкова много и си споделят всичко!? И живеят докато умрат заедно. Чудно нещо, това е чудо. Това не ви ли поразява? Аз нямам семейство, нито някога ще имам, но чувствам благоговение пред това, както и ти чувстваш благоговение пред това, което прави човекът, който става монах и се посвещава на Бога. Тоест всичко е брак (и монашеството и мирският брак). Още нещо. Някой ми казва няма ли да чуем:

Исаие

,
ликуй

! Няма ли да се ожения? Как няма да го чуеш? И той го чу. На Ръкоположението на дякон и на свещеник се пее това песнопение. Ти само един път ще го чуеш, ако се ожениш, докато свещеникът го слуша два пъти:

Исаие, ликуй, Дева име во чреве и роди Сына Еммануила, Бога же и Чловека, Восток имя Ему, Его же величающе, Деву ублажаем

Приеми с благоговение пред това събитие, което идва. Ако погледнеш така на брака, докато още не се е осъществил - който за Бога сякаш е станал- е сигурно, че Бог ще ти помогне. Това имам предвид. Е, тогава, брате мой и всички, които сте разтревожени за вашите деца по тези въпроси, тогава ще действате по друг начин, ако гледате на това като на тайна. Тайните имат връзка с Бога, а не с твоята интелигентност, капацитет, педагогическо майсторство, изкуство и техника, с твоите трикове, с книгите, в които

четеш как да се образоваш, как да постъпваш, как да комуникираш с хората, нищо от това, а е тайна, която се преживява в Църквата, близо до Бога. За съжаление, днес повечето млади хора живеят тези хубави неща извън Бога. Това е нашата драма, драмата на хората, семейства се рушат още преди да построят заедно нещо. Е, тогава какво тръгваме да правим? Ако семейството не функционира правилно, тогава нищо не върви добре. Болно семейство, с проблемни и измъчени деца, които реагират, противят се, чупят, громят, въстават, нищо не им харесва в този живот, горят автомобили и някой ми каза

добре правят

! Аз отвърнах в себе си: да, добре правят! Какво имам предвид ли – тоест какво друго да правят? Какво друго? След като техните родители, техните отношения, опит, любов, дете, бременност не са били запечатани от Божията благодат, всичко това е станало както при животните, в природата, но милите животни са благословени от Бога, защото те следват своите инстинкти, както Бог ги е създал. Но ти? Ти, човекът? Ти правиш каквото си искаш, каквото ти скимне, каквото ти харесва ли? Не е така. Водата, която пиеш от чешмата, не е светена вода. Ти я даваш на свещеника, той я благославя и така става светена вода. Това е водосветът - благословена вода от ръката на свещеника, от ръка на недостойния свещеник, но зад тази ръка Господ простира ръка и благославя водата. Само в Църквата хлябът и виното стават Тяло и Кръв Христови, вкъщи са хляб и вино, хляб, който мухлясва и го хвърляш на гълъбите или в градината. В Църквата хлябът и виното се преживяват като Тайнство, претворяват се в Тяло и Кръв Христови. Затова всяка човешка биологична и психологична функция има нужда точно от това - да се запечата от Христос, да се засади в Църквата, където ще се освети и ще стане нетленна и благодатна. Разбира се, тук говорим за твоята връзка, за най-свещеното събитие в твоя живот, за най-великото, т.е. твоята професия, следване и брак. Това са много големи въпроси в живота, защото са неща, което правиш в зряла възраст. Ти обаче искаш сам да решиш тези толкова големи въпроси и казваш—

аз сам ще го измисля, сам ще реша, така мисля, така съдя, така решавам!

За съжаление, нашите критерии са изцяло светски, човешки, биологични, психологични емоционални и изобщо не са божествени. Изобщо не са божествени, бре, детето ми! Малцина имат силата да поставят граница на своите инстинкти и страсти и да кажат не какво ми харесва, не какво ми идва, а

Господи, аз така мисля, но ти, Господи, как ъ гледаш на това?

Защото аз може да съм заслепен, защото, когато емоциите и любовта не е „замесена“ с любовта Христос, тогава е само човешка, сляпа, заслепена и не виждаш ясно. Да, този порив и устрем е нужен, за да поставиш началото, но е нужен и разум, за да видиш логично някои неща. Къде ще стане това? В Църквата. Как ще намериш просветление? Сам? След като не се молиш, не се изповядваш, не се причастяваш, не се молиш? Затова на един човек казах нещо практическо - чети всеки ден Акатиста към Света Богородица. Ти правиш ли това? А

, не сварвам, ъ не мисля, че имам време

. Добре, ако нямаш време, не го прави. И ако нямаш време да го правиш, разбирам, че не те изгаря толкова много твоят проблем.

Как да не ме изгаря, отче? Аз искам да намеря и да създам семейство

! Бре, ако те изгаряше, нямаше да искаш всичко това да става от дъжд на вятър. Трябва и ти малко да се намокриш. Израилтяните минали по суша Червено море,

защото това било Божие чудо. Ти обаче трябва малко да се поумориш, да направиш нещо, да допринесеш, с какво ли? С твоята молитва, с която ще покажеш твоя копнеж, ще го в молитва към Света Богородица, към нашия Господ и ще кажеш: Пресвета Богородице, дари ми любовта на твоя Син и ми прати един човек да ме обича и да го обичам, да живеем заедно остатъка от нашия живот и цялото ни семейство да обичаме Господа Бога, твоя Син. И Пресвета Богородица ще ти го дари. Ти казваш:

нима! всеки ден да правя това?

Ех, не си сериозен, не гледаш сериозно на духовния живот, нито те изгаря това, което търсиш, защото, ако те изгаряше, не само един път, а постоянно щеше да четеш Акатиста. Ти казваш:

ако със сигурност знаех, че ще стане, тогава бих го направил

! Видя ли? Това е твоят голям проблем. Призна ли го? Отиде в корена на проблема. Не вярваш, не вярваме в силата на Бога, на молитвата, в Господа, затова и не се молим, затова и не се надяваме на молитвата. Да кажа и другото- затова и Господ не се вслушва в тези неверни, хладни, формални молитви, а какво казва?

Остави го, остави го още малко, да се „поопече“, да издаде своя вик от сърце

. Господ не те измъчва, а иска да узрееш и зрялостта означава да гледаш сериозно на твоята връзка с Бога, с хората, да разбереш, че тези големи въпроси не се решават извън Църквата, защото, за съжаление, след развода всички търчат в Църквата.

Когато децата ти кривнат от пътя, след това казваш: отче, ела да спасиш детето ми!

Когато стане нещо в къщи: отче, вземете имената да ги споменавате, домът ни се руши!

Защо, няма постоянно ще събираме отломките? Светлината на Христос съществува не само за да осветлява отломките, а цели диаманти, които излъчват райския блясък и Божията красота. Църквата не е само за неуспели, изтерзани, страдащи съпрузи.

Тези, които от вас са минали през прекеждия, браво на вас, че идвате близо до

Църквата, намерили сте пътя макар и чрез болката и терзанието. Браво! Заслужавате похвала. Тези, които обаче сте в началото, нека грешките и неуспехите на другите ви накарат да се замислите. Истина е, че не е възможно да живееш без Христос тези

събития и да не след дълго да не усетиш мириса на тлението, смъртта и провала.

Трудно е, смятам, че не е възможно човешката връзка да се укрепи, ако Го няма

Христос, освен ако не се крепи единствено върху парите, благоденствието и т.н. Когато обаче настане трус в отношенията между тези хора, тогава кой от тях няма да извика:

Господи мой, спаси ме! Тези, които обичат Христос свободно, от благодарност, от

любов, защото така им идва, са достойни за удивление. Както блажени са и тези,

които сред проблемите - макар и тогава - се обръщат към Бога и намират своя път.

Моля се всички да намерим този път и в него да срещнем човека на нашия живот, да

вървим заедно, не единият да дърпа насам, другият натам, а двамата да дърпаме на

Изток, т.е. към Христос! Моля се винаги да преживявате чудеса във вашия живот,

както тези, за които говорихме, така и най-голямото чудо, което е усещането за

Божие присъствие и любов във вашето сърце и живот!